

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξέμνην δραχ. 35. Τρίμηνι δραχ. 36.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξμνην 35 καὶ τρίμηνι 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἔξμνην 2 καὶ τρίμηνι 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 4085

Ἀθήναι, 11 Νοεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 50

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1934

6. Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Ἔβρεχε τρεῖς ἡμέρες σχεδὸν ἀδιάκοπα. Τὸ ποτάμι ἀπέξω ἀπ' τὴ μικρὴ πόλη, εἶχε φουσκώσει καὶ οἱ ἄνθρωποι περνοῦσαν τὰ γεφύρια τοῦ με δυσκολία καὶ με φόβον, γιὰ τὴ νερὰ τὰ εἶχαν μισοσκεπάσει.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ βροχὴ δυνάμωσε πολὺ. Ἀπὸ τρεῖς ὥρες, ἦταν σωστὸς κατακλυσμός. Οἱ ὁδοὶ ὄλοιν εἶχαν πλημμυρίσει καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶδαν καὶ ἔπαθαν ὡς νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους, νὰ προφυλαχθοῦν κάτω ἀπὸ στέγη. Ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια τους βρεχόνταν ἀκόμα, γιὰ τὴν περισσώτερον στέγην ἔσταζαν. Τόση βροχὴ ποῦ νὰ τὴ βαστάξουν καὶ τὰ κεραμίδια!

Ἐπιτέλους τὸ κακὸ λιγότερον καὶ, ἀργά, οἱ ἄνθρωποι πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἀλλὰ τὴ νύχτα τοὺς ξύπνησαν τρομαγμένες καμπάνες καὶ πιστολιές. Ὅσοι μάλιστα κατοικοῦσαν κατὰ τὸν Ἀγ. Λαζάρου, ἀκούγαν καὶ φωνὴς ποῦ ἔκραζαν βοήθεια.

Ἀμέσως κατάλαβαν. Πλημμύρα! Τὸ ποτάμι τοῦ Ἀγ. Λαζάρου θὰ εἶχε σκεπάσει ὅλα ἐκεῖνα τὰ σπίτια ποῦ ἦταν κατὰ τὴν ἀκροποταμίαν, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ντόθησαν γρήγορα καὶ ἔτρεξαν, ὅσοι μπόρουσαν νὰ δώσουν βοήθεια. Οἱ ἄλλοι, ποῦ ἔμειναν στὰ σπίτια κοίταζαν ἀπ' τὰ ψηλά παράθυρα με ἀγωνία καὶ με τρόμον. Οἱ πιστολιές, οἱ καμπάνες, οἱ φωνὴς ἔξακολουθοῦσαν μέσ' στὴ νύχτα...

Ὅσοι μπόρουσαν νὰ φτάσουν ἐπιτόπου, εἶδαν θέαμα φοβερό. Οὔτε ποτάμι φαινόταν πιά, οὔτε γεφύρι, οὔτε σπίτια. Μιά θάλασσα, μιὰ μεγάλη λίμνη, τὰ σκέπαζε ὅλα. Καὶ στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀπέραντου αὐτοῦ νεροῦ μόλις ξεχώριζε καμμιά σκεπὴ, κανένα ψηλὸ δέντρο καὶ ἡ ἐκκλησιά τοῦ Ἀγ. Λαζάρου.

« Πέταξε τὸ ποτάμι! » φώναξε ἕνας ἐκ τῶν πλημμυρίστων. Ἐικὼν ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα « Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ » κατ' ἀρχίαν στὴ « Διαπλάσις » ἀπὸ τὸ φυλλάδιόν τῆς 2 Δεκεμβρίου.

με τις έρευνές μας. Αύριο έχουμε δ-
λη την ημέρα στη διάθεσή μας. Έ-
σένα, όμως, Μπέττυ, δεν θέλουμε να
σου στερήσουμε αυτή την ευχαρίστη-
ση. Θα κατεβήτε μαζί με τον Ρι-
χάρδο. Δεν είν' έτσι, μαμμά;

Τό κοριτσάκι, ένθουσιασμένο που
θα κατέβαινε στη μεγάλη κι' ολωφώ-
τιστη σάλα, έτρεξε στην κάμαρά της
και φόρεσε τó ώρατο της άσπρο φό-
ρεμα με τά ρόζ τριανταφυλλάκια
και τις ρόζ κορδέλλες.

— Είσαι πολύ χαριτωμένη έτσι,

της είπε ή Κυρία Βάν-Κούρτ, όταν
ή Μπέττυ, προτού να κατέβη στην
τραπεζαρία, πέρασε από την κάμα-
ρά της για να λάβη την εγκρισή
της, είσαι σ' αλήθεια πολύ χαριτω-
μένη.

— Θα κάνης μεγάλη φιγούρα,
Παπαγαλάκι, δήλωσε ο Ριχάρδος.

Και παίρνοντας τη Μπέττυ από
τό χέρι, κατέβηκε μαζί της τη μεγα-
λόπρατη μαρμαρένια σκάλα που ή-
ταν ελλη στρωμένη με κόκκινο βε-
λουδο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μπάνιο στη στέγα

— Αφού πέρασαν ένα μακρύ διά-
δρομο στολισμένον με ώρατες γλά-
στρες και λουλουδία, έφθασαν στην
ευρύχωρη τραπεζαρία, όπου ένα πλη-
θος κόσμου ήταν κιόλας καθισμένο
σ' άνθιστόλιστα τραπέζια.

— Όταν τελείωσε τó γεύμα, ο Ρι-
χάρδος ώδήγησε τη μικρή του φίλη
στην αίθουσα των συναυλιών, που
στην πόρτα της είχε κολλημένο ένα
πρόγραμμα. Ο νέος στάθηκε να τó
διαβάση. Έξαφνα γυρίζοντας ζωηρά
πρός την Μπέττυ της είπε:

— Παπαγαλάκι, για ιδέες!

— Η Μπέττυ διάβασε κι' εκείνη κι'
έβαλε μία φωνή: Στο πρόγραμμα ά-
ναφερόταν ότι μερικά τραγούδια της
συναυλίας θα τά τραγουδούσε ή κυ-
ρία «Λάρκ».

— Η Λάρκ! φώναξε ή Μπέττυ.
Αυτή είναι. Ναι, είναι αυτή, ή μίς
Λαλουέτ, ή αδελφή της μητέρας
μου. Είμαι σίγουρη, μου τó λέει ή
καρδιά μου. Πού είναι; Τι πρέπει
να κάνουμε;

— Για την ώρα τίποτα. Δεν έχου-
με παρά να περιμένουμε την ώρα
της συναυλίας. Αν μου υπόσχεσαι
να καθήσης φρόνιμα, τότε θα σε πά-
ρω μαζί μου να την ακούσης, είδε-
μή, επειδή φοβάμαι μήπως κάνεις
καμιά φασαρία, ή βάλεις τίποτα
φωνές, θα σε ανεβάσω τώρα άμέσως
στην κάμαρά σου και θα παρακαλέ-
σω τη μητέρα μου να σε φυλάγη μή
βγής έξω.

— Όχι, όχι, σάς παρακαλώ, ικέ-
τευσε ή Μπέττυ. Θα κάτω ακούνη-
τη σαν ποντικάκι και άμλιητη σαν
ψέρι. Μονάχα αφήστε με να την δω
και να την ακούσω. Σάς παρακαλώ
πολύ, κύριε Ριχάρδε!

Ο Ριχάρδος δεν ήθελε άλλο φυ-
σικά παρά να ευχαριστήση τη μι-
κρή του φίλη. Ωστόσο, επειδή δεν
μπορούσε να είναι σίγουρος πως τó
παιδί αυτό, που τόσο λίγο είχε τη
δύναμη να συγκρατή τά αισθήματά
του, δε θα έκανε κανένα άσυλλόγι-
στο κίνημα, την πήρε κι' εκάθησαν
στο βάζος της σάλας και κοντά στην
έξοδο.

Η συναυλία ήταν πολύ ώραία.
Μά ή Μπέττυ άδιαφορούσε για όλα.
Δεν σκεπτόταν παρά μονάχα την
«Λάρκ» και όσπου να φανή αυτή
δεν είχε ούτε αυτιά ούτε μάτια για
τέλλα κομμάτια που έπαιζαν. Επι-
τέλους ή κυρία που αναφερόταν μ'
αυτό τ' όνομα στο πρόγραμμα πα-
ρουσιάστηκε επάνω στη σκηνή. Στο
άντικρουμά της ή Μπέττυ έννοιωσε
κρύο ιδρώτα σ' όλα της τó σώμα, έ-
νώ τó αίμα ανέβηκε στο κεφάλι της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΑΝ

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Α. de GERIOLLERS

— Συνέχεια από τó προηγούμενο —

Αυτή την ευκαιρία περίμενε ο
ψευτοπεθαμμένος. Μόλις είδε πως
βρισκόταν μοναχός του στην αΐλη,
βρέθηκε όρθιος μ' ένα πήδημα και
τά πόδια του ξαναβρήκαν όλη τη
δύναμη και τη γρηγοράδα τού πα-
λιού καλού καιρού.

Διέσχισε έναν μακρύ διάδρομο,
που για καλή του τύχη ήταν άδειος,
πέρασε σαν σάλτα μέσα από την κου-
ζίνα, πήδησε άπ' τ' άνοιχτό παρά-
θυρο, και βρέθηκε στα χωράφια, τρέ-
χοντας σαν τρελλός όχι μονάχα από
φόβο μήν τόν πιάσουν, μά κι' από
τη χαρά του που είχε ξαναβρεί την έ-
λευθερία του. Ωστόσο δεν γύρισε εϋθός
άμέσως στο στρατόνω. Θέλησε πρώ-
τα ν' άπολαύση, να ευχαριστήση την
έλευθερία του, που τόσο καιρό την
είχε στερηθή. Έκανε μία βόλτα σ'
όλα τά περιχώρα, λούστηκε στα ρυά-
κια, κυλίστηκε στο χλωρό γρασίδι,
κυνήγησε τά πουλιά και άποζημιώ-
θηκε με μία φορά, για ό,τι είχε στε-
ρηθή τόσο καιρό.

Τό στομάχι του όμως, που ήταν
καλοσυνειθισμένο στα πλοΐσια γεύ-
ματα τού συνταγματάρχη, έσήμανε
σε λίγες ώρες συσσίτιο. Στην μύτη
του έρχονταν οι μεθυστικές εϋωδίες
που έδγαιναν άπ' τη κουζίνα τού γει-
τονικού στρατόνω. Η καρδιά του ά-
πό τó άλλο μέρος λαχταρούσε να
ξαναΐδη τούς παλιούς συντρόφους.
Έτσι δεν βάστηξε πιά άλλο, και ξα-
ναγύρισε στο στρατόνω.

Κανένας δεν την περίμενε πιά.
Όλοι είχαν άπελιπίσει! Πώς θα τόν
ξαναΐδούν κι' ο ένθουσιασμός τους,
μόλις τόν αντίκρυσαν, είναι άπερί-
γραπτος. Σωστή γιορτή έγινε για χέ-
ρη του. Κι' όπως κι' άλλοτε, θέλησαν
να τόν στήσουν ψηλά και να τόν γυ-
ρίσουν σ' όλη την πόλη σαν άρχαίο
θριαμβευτή.

Έτσι, τó ίδιο βράδυ, στημένος έ-
πάνω σε μία σκαλίδα σκεπασμένη μ'
ένα κόκκινο ύφασμα, ο Μουστάκας
έκανε τη θριαμβευτική του παρέλα-
ση σ' όλες τις κεντρικές κι' άπόκρη-
τες γειτονίες, μπροστά στους έκπλη-
κτους Ίσπανούς, που πρώτη φορά έ-
βλεπαν να γίνεται τέτοια γιορτή για
ένα σκύλο. Μπροστά πήγαινε ή μου-
σική τού Συντάγματος, παίζοντας ένα
θριαμβευτικό έμβατήριο. Ύστερα έρ-
χονταν ένα πλήθος στρατιώτες που
κρατούσαν άναμμένα δαυλιά στα χέ-
ρια, ακολουθούσε ο θριαμβευτής, κα-
μαρωτός και περήφανος επάνω στο

βάθρο του που τó βαστούσαν τέσσα-
ρις όπαξιοματικοί. Την κομπή συνώ-
δευε άπειρη μαρίδα που πανηγύριζε
για τó μοναδικό αυτό θέαμα.

Ο Μουστάκας τούτη τη φορά δεν
ήταν τρομοκρατημένος σαν την πρώ-
τη. Είχε συνηθίσει στις τιμές και
στις δόξες, δεν φοβόταν πιά μήν πέ-
ση, κρατιόταν στερεά στη θέση του
με τó κεφάλι ψηλά, περήφανος για
την τιμή που τού γινόταν, μ' άκόμη
περισσότερο, συγκινημένος για την

«Με τά μάτια καρφωμένα στη
σημαία...»

άγάπη, τη μεγάλη άγάπη, που τού
έδειχναν όλοι τόσο φανερά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ο σκύλος μας άρχισε να γερνάη.
Έντεκα χρόνια είναι σεβαστή ήλι-
κία για ένα σκύλο.

Τό ώραίο έξυπνο κεφάλι του είχε
άρχισει ν' άπορτή γύρω στα μάτια
και στο στόμα. Ήταν όμως πάντα
ζωηρός όπως στα νεάτα του, όρη-
τικός και άνδρεός, κι' ακολουθούσε
τó σύνταγμα τού σ' όλες τις μά-
χες, πηγαίνοντας πάντα κοντά στη
σημαία, σύμφωνα με την ήρωική συ-
νήθειά του.

Στόν πόλεμο της Ίσπανίας, ένα
πόλεμο όπου οι Γάλλοι δεν μάχο-
ταν με τακτικό στρατό, αλλά με έκ-
τακτα στήση από άντάρτες που
τούς έστηναν παντού ενέδρες και πα-
γίδες, ο Μουστάκας πρόσφερε άνεκ-
τίμητες όπηρεσίες στους δικούς του.

Με τó αλάθητο ένστικτό του μυ-
ριζόταν από μακριά την προσέγγιση
του έχθρου και ποτέ δεν ξεγελόταν
άπό τούς «ζωντανούς θάμνους». Οι
«ζωντανοί» αυτοί «θάμνοι», ήταν ένα
τέχνασμα που μεταχειρίζονταν οι
Ίσπανοί για να πλησιάζουν άθώρη-
τοι τις άνυπόπτες γαλλικές προφυλα-
κές. Τη νύχτα κρύβονταν πίσω από
μεγάλα κλαδιά δένδρων και πλησία-
ζαν σιγά-σιγά έρποντας τούς Γάλλους
φρουρούς. Κι' όταν τούς έφθανάν,
τούς ρίχνονταν από πίσω και τούς
έχωναν τó μαχαίρι στην καρδιά,
προτού τά δυστυχισμένα στρατιωτά-
κια προφτάσουν να βάλουν μία φωνή.

Αναγνώριζε άκόμη, δίχως να λα-
θευθή ποτέ του, τις δηλητηριασμένες
πηγές και τά πηγάδια. Έκει όπου
έπινε νερό ο Μουστάκας, μπορούσε
να πιη κι' όλόκληρο τó σύνταγμα
χωρίς κανένα φόβο.

Κάποτε τó σύνταγμα είχε στη-
σει τó στρατόπεδό του κοντά σ' ένα
άρκετά πλατύ ρυάκι. Κι' οι πυροβολη-
τές θέλησαν μία μέρα να ιδούν, με τι
τρόπο ο Μουστάκας, που ήταν πάν-
τα τόσο άκατάδεκτος σ' άλλα σκυ-
λιά, θα φερόταν σε μερικά ψωρο-
σκυλάκια που τά ξεφρέ-
θισαν έναντιόν του. Ή-
ταν σκυλιά τού όδρου
μικροναμωμένα και ψω-
ραλέα, που μαζεΰονταν
στέ στρατόπεδο με την
έλπίδα να βρουνε κανένα
ξεροκέματα ή κανένα
κόκκαλο μέσα στα κου-
πίδια κι' από μονάχα
τους δε θα τολμούσαν βέ-
βαια ποτέ να τά βάλουν
με τó φρερό Μουστάκα.
Μά τά Ξού, Ξού, Ξού, άρ-
παχτον! που τούς φώναζαν οι στρα-
τιώτες, τά ξεφρέθισαν σε τέτοιο ση-
μείο, ώστε δίχως να καλοσκεφθούν
τις συνέπειες, χύθησαν στέν Μουστά-
κα κι' άρχισαν να τόν δαγκώνουν
στα πόδια και σ' αυτιά, που για να
τόν φτάσουν πηδούσαν.

— Ζουρλάθηκαν τούτα τά μικρά!
σκέφθηκε στην άρχή-άρχή ο Μου-
στάκας. Δίνετε τος γρήγορα άπ' έ-
δώ, ψωριάριχα!

Δεν καταδέχονταν να τά βάλη με
τέτοιους άσημάντους έχθρους και την
πρώτη στιγμή δεν κουνήθηκε κα-
θόλου. Τό πράγμα όμως σε λίγο άρ-

χισε να γίνεται ενοχλητικό. Ένα μά-
λισια σκυλάκι κοκκινωπό, μεγάλο
σαν μια γροθιά, έχωνε τα μυτερά
δοντάκια του αλύπητα μέσα στο
κρέας του.

Α, μά την αλήθεια, φθάνουν πιά
τ' άστερα!... Και πιάνοντας έλα-
φρά-έλαφρά το σκυλάκι απ' το λαι-
μό, ο Μουστάκας έπεσε στο ρυάκι και
βγήκε κολυμπώντας στην άλλη όχθη
Έκει άφηκε μονάχο τον έθρρό του,
πού το κρύο μπάνιο του είχε κατευ-
νάσει μονομιάς όλη τη φιλοπόλεμη
όρμη του. Και με τον ίδιο τρόπο,
παρέλαθε ένα ένα τα σκυλάκια και τα
πέρασε στην άλλη μεριά του ρυακιού.

(Ακολουθεί)

KIMON ΛΑΚΙΩΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

Π ΟΥΣ λόγος γίνεται αυ-
τόν τον καιρό για φαντά-
σματα. Φαίνεται πως σε
διάφορα μέρη συγχρόνως
παρουσιάστηκαν μερικά κι' άναστα-
τώσαν τις γειτονιές και τις άστυνο-
μίες. Έγραψαν, φυσικά, κι' οι έφη-
μερίδες, όπως γράφουν για το κάθε
τι που φτάνει ως τη Γενική ή την
Ειδική Ασφάλεια. Γιατί από κει
παίρνουν αυτές τις ειδήσεις οι ρε-
σεφόρες — φόνους, κλεψιές, αυτοκτο-
νίες, λιθοβολισμούς σπιτιών κι' έμ-
φανίσεις φαντασμάτων. Όσο για τα
τελευταία, πάντα σχεδόν το εξαγό-
μενο των άνακρίσεων είναι πως τα
«σκοινοθετούν» διάφοροι παρσοποιοί
για να γελούν, ή θαυματοποιοί άγύρ-
τες για να έμμεταλλεθούνται την ευ-
πιστία του κοσμάκη. Κι' ο καιμένος
δ κ. Τανάγρας δεν παύει να γράφει δε-
ξιά κι' αριστερά, πως φαντάσματα δεν
υπάρχουν και πως, όταν δεν είναι φάρ-
σες, τα δημιουργεί μια νόσηρή φυ-
χική κατάσταση, μια άρρωστη φαν-
τασία — κι' εδω ίσως ταίριάζει το
«δόλια φαντασία» που έγραψε στο
κομμάτι του για τη Σελίδα Συνεργα-
σίας ένας φίλος μας — με άλλους
λόγους είναι υποκειμενικά κι' όχι
άντικειμενικά.

Όσοι είδατε ποτέ στο θέατρο ή
διαβάσατε τον «Άμλετ» του Σαίξ-
πηρ, θα θυμάστε πως ένας άδικο-
σκοτωμένος βασιλιάς της Δανίας πα-
ρουσιάζεται σε φάντασμα στο γιό του
γυρεύοντας εκδίκηση. Άλλά ο γιός
του αυτός, ο Άμλετ, από την υπο-
ψία του έγκλήματος, έχει χάσει την
φυγική του γαλήνη, βρίσκεται σε
μεγάλη ταραχή, δίλο εκεί έχει το
νοϋ του, κι' έτσι μπορεί να βλέπη

και φαντάσματα. Δεν είναι λοιπόν ο
πραγματικός πατέρας του, ο πεθα-
μένος που βγαίνει τα μεσάνυχτα απ'
τόν τάφο του, έκεινο που βλέπει με
τά μάτια του το βασιλόπουλο. Είναι
πλάσμα της φαντασίας του. Και για
τουτο μόνο αυτός βλέπει κάθε φορά
το φάντασμα του βασιλιά κανένas
άλλος από την ακολουθία του.

Τό ίδιο και στον «Μάκβεθ», άλ-
λη φοβερή τραγωδία του Σαίξπηρ.
Ό μεσαιωνικός αυτός βασιλιάς, μα-
ζι με τη γυναίκα του, την περίφημη
Λαϊδή Μάκβεθ, έχουν κάνει πάλι έ-
να έγκλημα, μια δολοφονία για να
πάρουν το θρόνο. Κι' η τύψη τους
ύστερα τους κάνει σαν τρελλούς. Η
λαϊδή Μάκβεθ, πού είναι ύπνοβά-
τισσα, σηκώνεται τη νύχτα και προ-
σπαθεί με άπεινωτημένο τρέψιμο, να
εξαλείψη μια κηλίδα από αίμα που
φαντάζεται πως έχει μείνει στο έγ-
κληματικό της χέρι. Ο Μάκβεθ πάλι
βασανίζεται από το φάντασμα
του θύματός του, Χρούμενος, πάλι
να καθήση, στο γιορτινό τραπέζι, κι'
άξαφνα, κοιτάζοντας περιτρωμένος
κι' άνατριχιασμένος μίαν άδειανή θέση,
φωνάζει: «Ποίός είν' εκεί!» Γιατί
βλέπει το φάντασμα του σκοτωμένου
να κάθεται κι' αυτό στο τραπέζι με
τους ζωντανούς. Αύτά βέβαια δεν εί-
ναι πραγματικά. Καμμιά κηλίδα ά-
πό αίμα δεν έχει μείνει στο χέρι της
λαϊδής Μάκβεθ: ή μεγάλη τύψη
την κάνει να τη βλέπη. Κανένas
νεκρός από τον τάφο του δεν σηκώνε-
ται. Η μεγάλη τύψη κάνει τον
Μάκβεθ να βλέπη το φάντασμα του
σκοτωμένου. Κι' ούτε την κηλίδα
ούτε το φάντασμα τα βλέπει άλλος
καινείς. Μόνο οι ένοχοι που τους έ-
χει τρελλάνει ή τύψη.

Άλλά έκτός απ' αυτά τα φαντά-
σματα, τέ υποκειμενικά, κι' έκτός
από άλλα έκείνα που, καθώς είπα-
με, τα μηχανεύονται διάφοροι, ύ-
πάρχουν κι' άλλα που τα κατασκευά-
ζουν—τέλειοι φαρσοποιοί καμμιά φο-
ρά—ή τύχη κι' όπτική άπάτη. Τη
νύχτα, στον κήπο, έν άσπρο σεντόνι,
κρεμασμένο από ένα δέντρο για να
στεγνώση, κάτω απ' το φεγγαρόφω-
το, σας κάνει ν' άνατριχιάσετε, έπει-
δή μια σιγήν ή το παίρνετε για φάν-
τασμα... Στή μισοσκοτεινή κάμαρα
καθώς μπαίνετε και βλέπετε άξαφνα
έναν ψηλό άσπροφόρο που δεν τον
περιμένατε κει μέσα, ξεφωνίζετε από
τρόμο και το βάζετε στα πόδια,
«Κλέφτης; σας ρωτάνε—Όχι, φάν-
τασμα!»—Έί λές εκεί! πώς να ή-
δουμε! Και γυρίζετε προς την κά-
μαρα με τους δίκους σας, και βλέπε-
τε τον άσπροφόρο — που είναι π. χ.

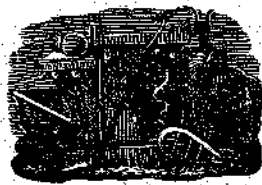
ένας θεός σας — να βγαίνη, σκα-
σμένος απ' τα γέλια, που σας τρέ-
μαζε τόσο χωρίς να θέλη... Τύχη
κι' όπτική άπάτη.

Κι' έγω έχω μίαν άνάμνηση από
τέτοιο φάντασμα. Κάποτε, που φαί-
νεται, σας τη διηγήθηκα. Άλλά έ-
πειδή είναι πολύς καιρός, θα την ξα-
ναδιηγηθώ. Ήμουν τότε είκοστροφος
στού Σκόκου, στην όδον Άραχώδης
πρός τα Πευκάκια, και τέ βράδυα
πήγαινα στίς φιλολογικές βεγγέρες
του Σουρή, στην όδον Χαριλάου Τρι-
κούπη, που την έλεγαν τότε όδον Πι-
νακιωτών. Ένα βράδυ — μια νύχτα
καλύτερα, γιατί ήταν περασμένα με-
σάνυχτα — καθώς γύριζα στο σπίτι
μονάχος και, μιλώς έστριψα από την
όδον Πινακιωτών στην όδον Ά-
ραχώδης κι' άρχισα να την ανεβαί-
νω—γύρω μου έρημιά και μισοσκό-
ταδο — είδα που λέτε... το φάντα-
σμα! Καμμιά έκασοτή βήματα
μπροστά μου, βγήκε από τη διασταύ-
ρωση με την όδον Μαυρομιχάλη, έ-
σχισε κατά πλάτος, με το πάσο του,
την όδον Άραχώδης, και σταμάτη-
σε στην άλλη γωνιά, κάτω από ένα
φανάρι. Το είδα καλά: πανύψηλο,
φοβερό, φορούσε κάτασπρα κι' είχε
μαύρα φτερά!... Δεν έξελα πια πα-
ρά μίαν άκρη, από το ένα του φτε-
ρό. Κι' ήμουν βέβαιος πως μέ περι-
μένα κι' για να γ' άρπάξη κα-
θώς θα περνούσα. Τί άνατριχίλα!
«Τό σύγκρο άναπτέριασμα του τρό-
μου» που λέει κι' ο ποιητής. Να γυ-
ρίσω πίσω; Δεν τό καταδέχθηκα. Άν
είναι, είπα, της μοίρας μου να...
πιά από φάντασμα, άς πάω! Και
προχώρησα γενναία.

Όταν έφτασα λοιπόν ως στη γω-
νιά και λοξοκοίταξα με δεξιά, είδα...
έναν άνθρωπο, που φορούσε μια ά-
σπρη νυχτική, είχε ρίξει στίς πλά-
τες του ένα μαύρο σακάκι και, στα-
ματισμένος κάτω απ' το φανάρι, διά-
βαζε ήσυχα μια έφημερίδα!... Τότε
θυμήθηκα: σε λίγο ως ώρα είχε γίνει
ένας μικρός σεισμός, που τον άκού-
σαμε στού Σουρή χωρίς να παραφο-
δηθούμε. Ο Άνθρωπος μου όμως
φαίνεται πως φοβόταν πάρα πολύ
τους σεισμούς. Και πετάχτηκε, απ'
τό κρεβάτι του όπως ήταν και γύρι-
ξε στους δρόμους, κάνοντας χωρίς
να θέλη το φάντασμα...

Σας αποάχομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΝΥΧΤΩΝΕΙ

Ό οβριμός σκεπάζει πάλι πλέρια
Με τη: νυχτιάς το πλουμιστό σεντόνι,
Τό χρυσοσκονισμένο με τ' άστέρια,
Π' άνάρια τρεμοσβύνουν σά νυχτώνει.

Και τό φεγγάρι, σύντροφος μονάχος,
Γλανκά νερά της θάλασσας χρυσώνει
Στήν άκρη κει παρατημένος βράχης
Βουβρά τό κύμα διάχνει σαν νυχτώνει.

Τά λουλουδάκια γέρνουν τό κεφάλι
Γιατ' ή νυχτιά που φτάνει τα παγάσει
Άλλα στη: γη: πεθαίνουν την άγκάλη,
Ψυχοραγούνε τάλλα σαν νυχτώνει.

Έτσι οι έλπίδες χάνονται και σβύνουν
Στό θλιβερό κελάδικο του γιωνίου,
Θά ξαναζήσουν τάχα, ή θά μείνουν
Χαμένες όποις τώρα σαν νυχτώνει;
Άγγελμπελη

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Άχ, αυτή ή τεμελιά! Φίλη πιστό-
τερη δέ γνώρισα. Μαζι μου γεννήθη-
κε, τράφηκε, μεγάλωσε και πολύ σπά-
νια θημάσκει, τη συντροφιά της να μου
στέργει. Της έχει κολλήσει τρομερή
άνταχθια με τη μελέτη. Χρόνια τό-
ρα τσακάνονται οι δύο τους, μαλλιο-
τραβούνται χωρίς όρχο, και σας όμο-
λογώ ταπεινά, πως σπάνια ή τελευταία
έχει τη νίκη.

Τά ίδια πάλι σήμερα. Είναι μια έ-
ρα τώρα ξεπλωμένη στην άμμο μ' έ-
να βιβλίο άγκαλιά, χωρίς να κάνω τί-
ποτα.

Είναι τόσο πιά ώραίο, αλήθεια, άντι
να σέρβης όρες τό κεφάλι να μιάσος
στο μυαλό σου τις άχαρες σοφίες, να
ρεμβάζεις φαρώντας τά κύματα. Ν' ά-
κούξ τó φλοίσβο τους που σιγοσβύνει
άπαλά στους βράχους ή τό δροσαγέρι
που σου μουρομυρίζει θαλασσινά γλυ-
κόλογα. Να χαθείς ανέλιπτα την άμ-
μο, τις πέτρες, τά χαλίκια.

Στή σκείψη αυτή ορχνω τη ματιά μου
σε μια μεγάλη στρογγυλή πέτρα περι-
τριγυρισμένη από μυρμήγκια. Πλασιά-
ζω και τη μετακινώ από περιέργεια.

Ολόκληρη μυρμηγκοπλιά βρισκόταν
κρυμμένη από κάτω. Πά, πάλι μυρμηγκία!
μ λλιοδία δλόκληρά πηγαινοέρχουν-
ται με βίαση μεγάλη, άδιάκοπα.

Νά, τώρα καταφθάνει με τούσηρα,
κουβαλώντας μια μύγα σκοτωμένη. Τί
κόπος και μόχθος. Τροβόυνε με ζήλο.
Έρχονται σε λίγο και άλλα σ' έπι-
κουρία. Με χίλια-δύο βάσανα κατα-
φέρνουν να κουβαλήσουν τό λάφυρό
τους στή φωλιά.

Από την άλλη μεριά άλλα πάλι σέρ-
νουν ένα σκυλήκι, που καμμιά φορά
στον κατήφορο τους ξεφεύγει. Χάνουν
την ίσορροπία, τό παρατούν μια στιγμή
κι' ύστερα ξαναρχίζουν.

Όλη αυτή ή άδόρυφη φαφαρία μου
κινεί τό ένδιαφέρον, μη με βάσει και
σε σκέψεις.

Παντού κυρέτος, κίνηση, δουλειά.
Δέχονται με μεγάλη προσοχία τον κό-
πο, τον μεγάλο: αυτό νόμο της ζωής.
Μι' αυθόρμητη σύγκριση μοδεύεται στο
νοϋ, και ντρεπόμαι για τη κωχρότη-
τά μου. Ξανακάνω με ζήλο τό βιβλίο!

Δε θυμάμαι ποτέ μου να μελέτησα τό-
σο καλά, όσο τη μέρα εκείνη.

Πόσα τέτοια μαθήματα κανένas δεν
παίρνει απ' τα μικρά και ταπεινά της
φύσης.

Μικρομέγαλη

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Σήμερα είμαι μόνη. Όλοι λείπουν
απ' τό σπίτι κι' έγω κάθουμαι μπρο-
στά σέό παράθυρο κι' εσφραίνουμαι
τή γαλήνη του δειλινού. Όλα γύρω
μου είναι έρημα και στή φύση έχει ά-
πλωθεί μια γλυκαία νάρκη. Ξάφνου ά-
κούγεται μέσ' στή μελαγχολική αυτή
άρμονία ο ήχος μια; καρμπάνας.

Κλάν κλάν! Είναι ένας ήχος βαρύν,
καθόριος που γεμίζει την ψυχή κατά-
νυξη. Περνάει σ' αυτή άπαλά, γλυκά,
όμοια με τό χνούδι βελούδου. Μοιάζει
σαν μουρομύρισμα του κύματος σ' ή
κρογιάλι, σαν νανούρισμα που κοιμι-
ζει γλυκά και σε παίρνει στην παρα-
μυθένια χώρα των όνειρων. Καθώς τον
άκουω σκέπτομαι: τί είναι ή καρπάννα
που την άκούω σχεδόν κάθε μέρα να
ήχη. Είναι οι ψυχές όλων μας ένωι-
μένες, είναι μια χορδή της καρδιάς
μας που πάλλει σε κάθε χαρά και λύ-
πη μας;

Σήμερα ή καρπάννα χτυπάει έσπερι-
νό. Αδύρο θά σημάνη Χριστούγεννα,
ύστερα Σταύρωση, Άνάσταση και καρ-
μιά μέρα, χτυπώντας πένθιμα, θα ση-
μάνη τό θάνατό μας. Σ' όλες αυτές
τις μέρες χτυπάει ή ίδια καρπάννα κι'
είναι τό ίδιο γέμικο χέρι που τη χτυ-
πά. Άλλάζει όμως ή ψυχή, κι' αλλά-
ζει κι' ο ήχος.

Τά Χριστούγεννα ή ψυχή είναι χα-
ρούμενη και γεμάτη από ευγνωμοσύ-
νη για τον Σωτήρη που γεννιέται. Κι'
ή χαρά αυτή της ψυχής κάνει την καρ-
πάννα να χτυπά πεταχτά.
Η πλάση σκεπασμένη με χιόνια εί-
ναι κρούα και σκοτεινή. Κάποια στιγμή
ή φωνή της καρμπάνας άκούγεται και
μιας θυμίζει ότι γεννήθηκε ο Χριστός.
Άμείως τότε η Πλάση αλλάζει όψη.
Τό μικρό πλασματάκι ζωοταίνει με τη
θεομή πνοή του τον κόσμο και φωτί-
ζει τη σκοτεινή νυχτιά με τό φως της
ψυχής τό άγνό. Κι' ή καρπάννα χτυ-
πάει χαρούμενα, πεταχτά...

Την ήμερα της Σταύρωσης πάλι, λές
κι' άκούς στον ήχο της δίλο τό μορολόι
των Παθών, όλη την τραγωδία του
Γολγοθά. Κτυπά ή καρπάννα και βλέ-
πεις μια όπτασία να περνά από μπρο-
στά σου. Ένας κάμπος κλατς και στή
μέση τρέεις σταυρού.

Αυγμοί άκούγονται και τ' ώραίο
κεφάλι γέρνει άπνω, χλωμό σέό πλάι.
Ένα άκάθινο στεφάνι στολίζει τ' ό-
χερό μέτωπο και σταλαγματιές από αί-
μα ποτίζουν τό ξερό χόμα. Η μάννα
άγκαλιάζει κλαίοντας τά κρού πόδια
κι' ή καρπάννα άκούγεται... κλαψιά-
ριχη, πένθιμη, συστή. Κλάν-κλάσαν...

Τ' άλλο βράδυ—την Άνάσταση— οι
ψυχές έχουν γιορτάει τραγό, κι' οι
καμπάνες χτυπάνε χαρούμενες και τό
χέρι του καρμπανάρη χοροπηδάει ξανα-
νοούμενα.
Ο Χριστός, ο γλωμός Ναζωραίος έ-

χει πιά άναστήθει και μαζί του άνα-
στήθηκε ο νέος άνθρωπος, έγνός, κα-
θάριος σαν τό νερό που τρέχει γαργα-
ριστό μέσα στο ρυάκι. Κι' ή καθάρια
αυτή ψυχή κάνει την καρπάννα να χτυ-
πά χαρούμενα, μελωδικά...

Η καρπάννα άκούγεται πιά μακρινή
και στήν Πλάση άπλώθηκε ή νυκτερι-
νή γαλήνη κι' ή καλοκαιριότητα δροσιά
Καθώς την άκούω έτσι που μόλις να
φτάνη σ' ή αυτιά μου, που θυμίζει τις
χειμωνιάτικες βραδύς που κουκουλω-
μένη στο κάπλωμά μου, την άκούω να
πάλλει συστά, κλαψιάρικα.

Ό άγέρας φουσάτος όρχνει, σαρώ-
νει τά φύλλα των δέντρων και περνά-
τας χτυπάει τό γλασοίδι της καρμπάνας
Κλάν-κλάν, άκούγεται στή μοναξιά.
Έκείνη τη στιγμή μοιάζει με καρδιά
πονεμένη που κλαίει την δρομιά της,
που κλαίει τό όρρανό που κρυώνουν
και πεθαίνουν απ' τον παγωμένο βροιά.
Την άκούω και τη βλέπω να δέχεται
απ' τη βροχή και τον άγέρα, έρημη
στή σκοτεινή νυχτιά, σαν μια βαρκαού-
λά που παραδέρνει στα κύματα μιας
μνιασμένης θάλασσας. Χάνουμαι πίο-
τερο στο κάπλωμά μου και σιγά-σιγά,
την άκούω να σβύνη, σαν μια καρδιά
που βουβαθηκε ύστερα απ' τό κλαμμα

Niva-Noga

ΚΛΑΨΕ ΚΑΡΔΙΑ!

Έν' άστέριακι ήβόστηκε
Άπ' τ' ουρανό τό βάθη
Μά ο ουρανός δεν έκλαψε
Γιατί έχει άστέρια κι' άλλα.
Κλάψε καρδιά, κλάψε πικρά,
Γιά τ' άστρο αυτό που έχάθη,
Άφου κανείς δε βρισκείται
Νά χύση δάκρυ στάλα.

Ένα λουλουδί έγειρε
Στό χόμα μαρμαμένο,
Μά ή μάννα του δε θρηνησε
Γιατί έχει κι' άλλ' άνθήματα,
Κλάψε καρδιά, κλάψε πικρά
Γιά τ' άνθος τό καιμένο,
Άφου κανείς στον κόσμο αυτόν
Δεν κλαίει τό λουλουδάκι.

Μιά πεταλούδα πέθανε
Σ' ένα λευκό λουλουδί,
Μά ή μάννα-ψυχή δεν μπορεί,
Δάκρυ πικρό να χύση.
Κλάψε καρδιά, κλάψε πικρά
Αυτό τό πεταλούδι,
Άφου κανένas δεν μπορεί,
Γιά τόϋτο να δακρύση.

Ένα παιδάκι έγειρε
Νεκρό στην κρού κλίνη
Και σαν τρελλά ή μαννούλα του
Ορνευέ γονατισμένη,
Κλάψε καρδιά, κλάψε διπλά
Όσοϋ να βρής γαλήνη,
Ένα παιδάκι τόξε αυτό,
Η μάννα που ή καιμένη.

Παριγυπέσσα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΡΕΙΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Κάποτε τρεις δάσκαλοι ήσαν να έ-
πισκεφθούν τον Ναστρέαδιν Χότζα.
Είχαν άκούσει πολλά γι' αυτόν και
ήθελαν να ίδούν εάν πραγματικά ήταν
άξιος της φήμης του.
Άφου λοιπόν ο Χότζας τους έκανε
τραπέζι, τους πήγε στον κήπο του ά-

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΥΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: * Εβερσετ, κ. (1). Σκελετός, ά (ΝΠ). Βρυκόλακας, ά (NB).

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ρασιπουνί (περιεργό μού φαίνεται να λές πως βγάσω αποτέλεσμα φτεινών Διαγωνισμών' αυτά που είδες, είναι περσινών Διαγωνισμών' πώς πήγαν οι εξετάσεις; ελα λοιπόν να σε ιδουμέ') Δελβάναν (ελαβα' ε, θα παράσουν κι' αυτά τα δυό χρόνια και τότε θασαι φοιτήτρια' ή όχι; είχε δάν είχε, μάς; τά κατάφερε φέτος δ κ. Ανανίας να μάς άφήση χωρίς Κυριακή) Ρεζεντάν (σου έστειλα τό φυλλάδιο που χάθηκε' έλπίζω να μού ξαναγράψης γρήγορα) Ένδοξον Έλλάδα (έστειλα' έλπίζω τώρα να με αποζημιώσης) Δελιάναν (σου ένεκρίνα τό ψευδώνυμο και χαίρω πολύ' ήταν κενός, άπου πβνε τόσασρα χρόνια που είσαι Διαπλάσοπούλα') Ίσλε (κι' έγω ευχαριστήθηκα πολύ που σ' έγνωρίσα' δεσκαοχτώ Διαπλάσοπούλες είναι στην τάξη σου; ώ, πολλές! και φαναίζομαι τί άτέλειωτες συζητήσεις θα κάνετε...) Έλληνινόν Ίδεώδες (τις ελαβα, ήσυχασ' ά, λέω και κλάριμα; τότε δ λογαριασμός σου είσαι σωστός) Μιστέβεν (ή ε, θα ελαβα τώρα πια τό φυλλάδιο' ναι, τώρα τοπώνομαι χωριτερα και σ'άς 'Αθίνας μ' έχεις κάθε Σάββατο τακτικά' μά και σ'ας έπαρχίεις με λαβρίλιον Κυριακή, Δευτέρα ή τό πολύ Τρίτη) Μπόδμ (έστειλα 3 τετράδια' όχι, τό έργο αυτό του κ. Ε. δέν κινηματογραφήθηκε' μόνο δ τίτλος θα είναι δ ίδιος κατά σύμπτωση') Ρωβόρον τόν Κατακτητήν (τά ελαβα ελα' έστειλα' ναι, πολύ εχρηρίτως θα διαβάσω τό διήγημα και θα σου πώ' φέγγει ναίαι γραμμένο καθαρά') Ίέρειαν τού Πόνου (έστειλα 15 τετράδια' καλή πρόοδος!) Αάφνης Στέφανον (καθόλου δέν μ' ενόχλησες' έλπίζω μάλιστα να μού ξανακάνης γρήγορα τήν εχρηρίτση' δ σιδηρόδρομος σας έχει και άπρωμηχανή;) Αφρον τού Ίονίου (έχεις κελός') Γρίφον κτλ.

Είς εσας έπιστολάς ελαβα μετά τήν 20 Οκτωβρίου' άκπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΓΥΝΕΧΕΙΑ τού 26ου Διαγωνισμύ Δόσεων. Αί λέσεις τού φυλλάδιου τούτου είναι άς και μέχρι τής 11 Ιανουαρίου.

580. Δεξιόγραφος

Θεός, άντιωνυμία
Κι' έν αριθμητικό
Περίφημο 'Αθηναίο
Μάς κάνουν σφρατηγό.
Γαβιδιώτης

581. Στοιχειοτονόγραφος

*Όνομα, κύριο, κοινό,
Τού βγάσω τό κεφάλι
Και τότε βλέπω μ' έκπληξη
Νά μοιάζη σά... σουβάλι.
Μά τώρα του ξανακλώω
Τό πρώτο του κεφάλι,
Λίγα τόν τόνο του κιτώ,
Και πέφτω και τό προσκυνώ.
*Αλκυονίς

582. Μεταγραμματισμός

Βγάξεις λά και βάζεις νί
Κι' άπό κάτι στρογγυλό,
Μά πολύ κανονικό,
Βλέπεις όμορφο πουλί.
Πριγκίπισσα τόν Δολλερλιον

583. Αναγραμματισμός

Τουβγάλα τό κάππα του
Και ταναγραμμάισα,
Κι' ένώ πρίν ήταν ψωμί,
Νά, δοχείο στη στιγμή
Γιά κρασί έξηγημάισα.
*Άστρον τής Εδουρίας

584. Ασθη

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

585. Κρυπτογράμικόν

1 2 3 4 5 1 6 2 4 = Αύτοκράτωρ
2 4 5 1 4 = Άγωνομία
3 6 1 4 = Γεωργικόν έργαλείον
4 1 5 2 4 = Δημητριακόν
5 1 5 2 4 = Αύτοκράτωρ
6 2 4 5 2 4 = Έπιστοφή

586. Έπιγραφή

Ο Τ Α Σ Υ Δ Ε
Ν Ε Ν Α Ι Ε Η
Ε Ρ Π Υ Ε Ν Ε
Σ Υ Ε Λ Ι Σ Α
Β Ε Σ Ο Ι Ρ Υ Κ Ο

Ζητείται ή άνάγνωσις.
Αρεοστέλαχτη

587. Φωνηεντόλιπον εξ Άκροσειχίδας

Τά άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελοϋν φωνηεντόλιπον γνομικόν τού τύπου

* * * * *

τού όπολου ζητείται ή λύσις:
1, Μυθικός βασιλεύς 2 Έβδος θεατρικού έργου 3, Νήος μεγάλη τού Αιγαίου 4, Θεός θαλάσσιος 5, Ποταμός τής Ιταλίας 6, Πόλις τής Πελοποννήσου.

588. Μικτόν

ουου κς -ουα -ουα -ουα -ουα -ουα -ουα
*Υπερασπιστής τής Πατρίδος

589. Γρίφος

μος ις
μος ις ις ις
ω σ' ή ναι ασθ ις ις
μος ις ις ις
τρι X
τρι τρι X X
τρι τρι ε ρος X X
τρι τρι X X
τρι X Πάνος

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

των Πνευμάτ. Άσκήσεων τού φύλλου 35

395. Ήλιός (δλη, άς). — 396. Μελίτη (μέ, λύτη). — 397. Άρχή ράχη. — 398. Ή Δράμα, τό δράμα. — 399. Ο Κ Ε Α Ν Ι Α 400. Πίνδαρος (*Ιν-Κ Ε Η Α δία, ναός, δάσος, Ε Ε Ο Υ Σ Ι Α *Αδανα, ρόδον, δ-Α Υ Τ Α πιον, σπάρος). — 401. Ν Η Σ Τ Ε Ι Α -405 Διά τού Ω: Γ Ι Ι Ζ βάλος, *Ωρίων, δδ-Α Λ Α Λ Α Ζ Ω μα. άσρος, λωτός, — 406 ΚΑΝΑΡΗΣ (*Καρία, ΠΑ τρι. *ΑΝνα, *ΑΡών, *ΑΡτα, ΠΗνεϊός, *ΙΣαυρος). — 407. Τά καλά κόποις κτώνται. — 408. Είμαι τό Πειραιωτάκι τής Διαπλάσεως (η με το, πήρε ότα, κοιτίς διά πλα σέ ος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—638]

Αγαπητό μας Μίνω Μάους, για τη γιορτούλα σου χιλίες καρδιάβγαλτες ευχούλες. — Άδρα τ. Ζεφύρου, Δελιάνα

[ΑΓ' 639]

Η Σκνίπα μας ζαλιότσης άπ' τό πολύ τό φλίτ. Τόσο, που υπάρχει κίνδυνος, να μούμπη μέσ' στη μύτ...
Μερίνα

[ΑΓ'—640]

Θίασε Χόλλυγουντ, δέν είσαι στό καλά σου. Πρόσεξε μή σέ γιατρούφω έγω...
Νέλιων

[ΑΓ'—641]

Γιόλα, δυστυχώς δέν άλληλογραφώ. Άρσέν Δουπέν

[ΑΓ'—642]

Προκηρύσσω μεγαλό τριήραχο διαγωνισμό Άρχών Ηθοποιών. Βράβια: 1) Διάπλασις τού 1929, 2) Βέλιον Β. Οβγκώ. Στείλατε (ΑΓ' 216).
Ένδοξος Έλλάς

[ΑΓ'—643]

Καπετάν Φάντοσμα, συμμαχούμε; Μαζί σου θα σπείρουμε τόν πανικό στόν Διοπλασοκόσμο!
Βρυκόλακας, Σκελετός

[ΑΓ' 644]

Γιόλα, Νέλιων, Όνειροσπλέχτρα, Έλντα, τί γίνεται; γιατί άβρανεϊτε; Σας έέρουμε!
Βρυκόλακας, Σκελετός

[ΑΓ'—645]

Άρσέν Δουπέν, Πίλνεκτρον και λοιποί ψευτοκαληκαράδες, όποταχθήτε στην παντοδυναμία μου!
Καπετάν Φάντοσμα

[ΑΓ'—646]

Όνειροσπλέχτρα, Γιόλα, σές γνωρίζω προσωπικάς! Άξίζετε, άν βρήτε ποιός είμαι!
Καπετάν Φάντοσμα

[ΑΓ'—647]

Σουζάννα, στη γιορτή σου στέλλω μύριες καρδιάβγαλτες ευχούλες. Βάνδα

[ΑΓ'—648]

Μακεδονινόν Έντελβαϊς, σ' εχχαίρω από πάρα πολύ που με θυμήθηκες.
Φίλμ

[ΑΓ'—649]

Αγνή, Δόσγκριν, δλόθερμα συχαρητήρια για τήν έπιτυχία σας.
Άγγάμπελη, Πειραιωτάκι

[ΑΓ'—650]

Ματίκα, αγαπημένη μας, άς είσαι πάντα ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ.
Άγγάμπελη, Πειραιωτάκι

[ΑΓ'—651]

Αγγάμπελη, Δόσγκριν, Φεγγαροχίτσα, Γαρδένια, συχαρητήρια για τίς έπιτυχεις εξετάσεις.
Άγνή

[ΑΓ'—652]

Αγνή, πώς να σέ συχαρώ για τίς τόσο θριαμβευτικές εξετάσεις; μύριες φορές μπράβο, ξαδελφούλα! — *Ολόχαρη

[ΑΓ'—653]

Ρέλια μου αγαπημένη, μύριες θερμές ευχούλες στο γούσταμά σου.
Μίνω Μάους

[ΑΓ'—654]

Γλυκειά Δεπούλα, δέξου μπουκετάκι άγνων φιλικών εχών. Νοβέριο άλληλογραφήτε;
Ρενέ